

NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA

Hana Coufalová

Jmenuji se Hana, ale všichni mi říkají Háňa. Dokonce i má nejlepší kamarádka, kterou jsem poznala velmi zajímavým a nečekaným způsobem.

Jsem sportovní novinářka a moc mě to baví. Líbil se mi i biatlonový závod v Novém Městě na Moravě, který jsem pozorovala z tribuny a o kterém jsem psala reportáž. Byl to stíhací závod žen. A už od začátku si mi na jedné z našich českých závodnic něco nezdálo.

Připadalo mi, že jede pomaleji než obvykle, přestože mezičasy na trati říkaly něco jiného. Lena Nová figurovala až do první střelby v běžecky nejrychlejší desítce, do druhé už se posunula do první patnáctky a před třetí klesla až na osmnácté místo. Trenérům, kteří ji sledovali, ať už na trati nebo u střelnice, to nepřišlo důležité. Střílela čistě a běžela dobře, ale čím dál tím pomaleji. Po třetí položce už mi bylo divné, že tolik zpomalila. Jakoby jí docházely síly. Nerada bych, abyste mě chápali špatně, vím, že je normální, když vrcholovému sportovci během závodu dochází síly, jenže Lenka vypadala jinak než při ostatních závodech. Proto jsem se rozhodla, že to zkusím říct jejím trenérům. „Mně se zdá, že s Lenkou něco je. Neměla by ze závodu odstoupit?“ zeptala jsem se dvojice z nich, která seděla poblíž a sledovala své svěřenkyň pomocí kamer rozmístěných podél trati a promítajících závod živě na obrazovky na tribuně. Podívali se na mě, jako bych byla z jiného vesmíru, a nechápavě odpověděli: „Vždyť je ve výborné formě a jede nejlíp za celou sezónu.“ Pochopila jsem, že nemá smysl se s nimi hádat a s pocitem nepřiměřeného vzteku jsem si odešla sednout zpět na své místo.

Jejich reakce mě rozčílila. Připomněla mi totiž moje vlastní závodní sportování v dětství a dospívání a to, jak jsem nesnášela, když trenéři nerespektovali naše limity. Většinu lidí znějí věty typu „To zvládneš!“, „To dáš!“, „Pojď, jde ti to!“ povzbudivé, ale mně připomínají právě ono období tvrdých tréninků, soustředění a závodů. Období plné bolesti, dřiny, odříkání a obětování se. A pro co vlastně? Abych se mohla porovnávat s ostatními a být sama se sebou spokojená jen tehdy, když jsem lepší než oni? A co to vlastně znamená, být lepší? Od té doby si myslím, že důležitější než podávat co nejlepší sportovní výkony je zkoušet být co nejlepším člověkem.

Náhly poryv větru mě vrátil zpět do reality. Ke psaní reportáže a důslednému zachycování a popisování závodu. Uf, nic podstatného mi naštěstí neuniklo. Lenka zastřílela i napotřetí čistě, a to jako by jí dodalo novou energii. Zrychlila a opět se zařadila mezi patnáct biatlonistek na čele závodu. Všimla jsem si, že oba trenéři, se kterými jsem před chvílí mluvila, na mě vítězoslavně zírali. Odvrátila jsem pohled a na uklidnění se napila kávy v plastovém kelímku.

Lenka se blížila ke čtvrté střelecké položce a já už si říkala, že ti protivní trenéři měli pravdu. Lenka nakonec skvěle zvládla i poslední střelbu vestoje a skončila desátá. Trenéři ji sice hned po příjezdu do cíle chválili a jásali, jenže ona sama vypadala, jako by jí to bylo úplně jedno. „Není mi dobře,“ řekla, sundala si lyže i malorážku a odešla. Napadlo mě, že by mohla jít na toaletu, a tak jsem tam po chvíli zamířila. Chtěla jsem se ujistit, že je v pořádku. Nebyla. Očividně stihla jen tak tak doběhnout do kabinky, otevřít ji - a v tu chvíli zvracela. Nabídla jsem jí, že zavolám zdravotníka. „Ne, to je dobrý,“ bránila se, ale moc přesvědčivě to neznělo. „Stejně pro něj radši dojdu,“ řekla jsem rozhodně. „Zatím počkejte tady a tohle snězte, budu hned zpátky!“ nařídila jsem jí a vytáhla jsem z kapsy sladkou raw tyčinku. „Vím, zní to divně, ale potřebujete cukr, mám kurz první pomoci...“ Nelhala jsem, v rámci kurzu pro trenéry atletiky, který jsem si už před lety udělala, jsem ho opravdu absolvovala. Ale v tu chvíli nebyl čas myslet ani na léta dětství a dospívání, ani na mou krátkou atletickou kariéru. Vyběhla jsem ven do mrazu a napůl poprosila, napůl rozkázala nejbližšímu zdravotníkovi, aby se mnou okamžitě šel za Lenou. Když jsme se vrátili, Lena už zase zvracela. Jakmile ji zdravotník uviděl, zavolal

sanitku, která přijela do pěti minut. Opravdu rychle. (Ačkoliv já jsem se jejího příjezdu už nemohla dočkat.)

„Asi jste mi zachránila život, nevím, jak vám poděkovat,“ řekla mi, když jsem ji druhý den přišla navštívit do nemocnice.

„Ale prosím vás, na takový kolaps byste neumřela. A můžete mi tykat, jestli chcete...“

„Děkuju, vy mně taky. Až mě odsud pustí, pozvu vás na kafe.“

„To budu ráda. Budete, totiž budeš, pokračovat v sezóně?“

„Asi jo. Ale budu si o tom muset promluvit s trenéry.“

„No, to by opravdu chtělo.“

Lena rozpoutala lavinu nespokojenosti v celém ženském biatlonovém týmu. Trenéři museli chtít změnit svůj přístup a začít se více zajímat o zdraví a přání svých svěřenkyň. A co je na celém příběhu to nejlepší? Lena a já jsme dodnes nejlepšími kamarádkami.